I

Дідові Арсену, доктору філологічних наук, професорові, дружина не довіряє й цибулину на базарі купити. Таке утелющить, що хоч смійся, хоч плач.

Хіба що часнику. Пару головок, не більше.

А дідові, кров з носа, потрібно Бессарабський ринок відвідувати. Для підвищення кваліфікації. Мовної. Переконаний, що ніде такої запашної української мови не почуєш, як на базарі.

Ходить двічі на тиждень. Як на службу.

Іде поміж рядами, вибирає жіночок поязикатіших. Прицінюється:

— Почому яблука?

— Руп десять кіло.

— А чого так дешево?

Візьме яблуко, з усіх боків обнюхає, назад покладе:

— Купив би, аби дорожче було.

Жінота сміється. Жартує, душу одводить. Попостій цілісінький день за прилавком! А дід суне далі.

— Почому ваше курча? — На курку, що й два кіло потягне.

— Курча! — обурено жіночка.— Я її, як рідну дитину, одгодовувала!

— Краденим?

Жіночка не витримує — лається. А дідові того тільки й треба.

Не забуде й м’ясних прилавків. Вибере кусень найбільший, з усіх боків обмацає:

— Зважте оцей.

М’ясник покладе на ваги артистично, до стрілки пильно придивиться (ми без обману):

— Два триста!

— А мені двадцять грамів…

Одержує од м’ясника порцію лайки. Та ще й навздогін пораду про те, що саме треба зважити дідові.

II

Якось мою дружину зустрів. На Бессарабці.

— О, Альоша! — Арсен Олексійович усіх знайомих жінок йменував тільки Альошами.— А ти звідки виськався?

— Та дещо купити.

— Купуй, тільки крепко торгуйся. З мене приклад бери.

Попрощався, пішов.

— Хто це? — поцікавилась жінота, що за прилавком.— Такий жартун — спасу немає!

— Учений,— пояснила дружина.— Філолог.

— Ми ж так і знали, що він по женському.